

Takács
Viktória

KARÁCSONYI mese

A szerző rajzaival

Egy téli reggelen Soma első útja az adventi naptárhoz vezetett. Már csak két boríték várakozott az ünnepi dobozában. A kislány kíváncsian nyitotta ki az utolsó előtti, vajon mi lehet benne? *Családi korcsolyázás a tavon* – állt a díszes kártyán. Soma arca felragyogott. Az apró meglepetések közül a legnagyobb örömet mindig a közös programok okozták neki.

A család adventi koszorúján már mind a négy gyertya égett. Soma tudta, hogy mindnek külön jelentése van: hit, remény, öröm és szeretet. Az adventi időszakban minden vasárnap meggyújtottak egyet, és ahogy nőtt a koszorú körüli fény, úgy közeledett az ünnep. Anya egy este elmesélte, hogy az eredeti adventi koszorút egy német lelkész készítette az árvaházában lakó gyerekeknek. Egy szekér kerekét lógatta fel a gerendára, és advent minden napján meggyújtott rajta egy gyertyát. Így karácsonyra az összes gyertya égett, fényességgel ragyogva be az ünnepet. Ebből lett mára az advent négy vasárnapjára jutó négy gyertya.

Soma nagyon szerette a várakozást, az adventet, meg a szentesti ünneplést, de a legjobban azt szerette ebben az időszakban, hogy az egész család együtt tölti a karácsony első napját. Végre nem ő lesz az egyedüli gyerek a házban, mert jönnek az unokatestvérei! A vendégvárás sok készülődéssel járt, ezért mindenkinek megvolt a feladata. Anya és nagymama már december elején eltervezett mindent, Soma és apa pedig segített, amiben csak tudott.

Szenteste előtti nap nagymamával együtt ballagtak a templomba, hogy megszenteltessék a karácsonyi ételeket, és megnézzék a legügyesebb betlehemezőket. Soma kíváncsi volt, hogy kik játsszák el a templomban Jézus születésének történetét. Nagy meglepetésére az osztálytársai szerepeltek, ráadásul Hanna óvodás öccse, Bence is beöltözött báránynak, és mindenkit elbűvölt a bégetésével. Nagymama azt mondta, hogy ilyen kedves kis csapatot még soha nem látott. Persze ő minden évben meghatódott.

– Jaj, milyen aranyosak voltak ezek a kisgyerekek! – áradozott. – Ígérd meg, hogy jövőre te is beállsz valamelyik betlehemező csapatba – noszogatta az unokáját.

Hazaérve Soma éppen kibújt a csizmájából, amikor csöngettek. Apa nyitott ajtót, és kint-ről már hallatszott is a szomszéd lányok zengő hangja. Mindannyian kimentek az udvarra, és hallgatták a karácsonyi dalokat. Anya süteménnyel kínálta a gyerekeket, apa egy kis pénzzel köszönte meg a szép énekszót.

– Nincs kedved velünk jönni? Kellene egy fiú is a csapatba! – hívták Somát, hogy tartson velük énekelni.

– Menjél csak mendikálni a lányokkal! – mosolygott nagymama biztatóan.

– Mit tetszett mondani? – kérdeztek vissza a kislányok.

– Mendikálni. Mi így hívtuk régen a karácsonyi éneklést, mert én is jártam sokáig a barát-nőimmal. Később kántálásnak hívtuk, amikor felnőttkoromban az asszonyokkal indultunk egymáshoz énekelni. Menjete csak, gyerekek! A karácsonyi daloknál nincs is szebb. Soma pedig mindet ismeri, hiszen hallja tőlem eleget.

– De akkor nem lesz időnk korcsolyázni! – jutott eszébe Somának a közös program.

– Ne aggódj, holnap reggel azzal kezdjük – ígérte apa.

– Várjatok még! – szaladt ki anya egy díszes papírzacskóval. – Vigyétek magatokkal ezt a mézes ostyát, rengeteget sütöttem idén. Ajándékozatok belőle a háziaknak, mindenhol jól jön a karácsonyi asztalra!

Így aztán Soma a lányokkal tartott, és csak vacsorára ért haza.

– Na, hogy ment a mendikálás? – kérdezte apa.

– Nagyon jó volt, és egy kis pénzt is kerestem. Viszont vacsorázni nem tudok – mutatta meg süteményektől domborodó pocakját.

